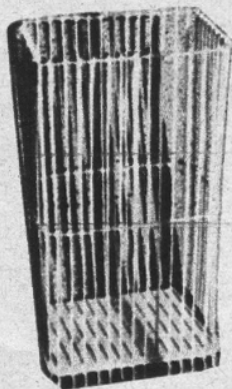

POJEMNIK NA BRUDNĄ BIELIZNĘ

W każdym, nawet najmniejszym gospodarstwie domowym konieczne jest jakieś pomieszczenie na czasowe przechowanie bielizny osobistej i pościelowej przeznaczonej do prania.

Pomieszczenia dotychczas stosowane są dość różnorodne. Większość z nich (kosze wiklinowe, walizki, pudła okrągłe tekturowe i inne) charakteryzują się dość dużą powierzchnią, a małą wysokością, a więc zajmują dużą powierzchnię podłogi, szczególnie cenną w niewielkich mieszkaniach współcześnie budowanych. Pojemność tych pomieszczeń jest na ogół niewielka.

Celem racjonalnego wykorzystania skąpej powierzchni mieszkania (podłogi) zaprojektowano specjalny pojemnik (swoisty rodzaj kosza), przedstawiony na rys. 1 w rzutach prostokątnych, który zajmuje stosunkowo niewielką powierzchnię, bo tylko 460 mm × 320 mm, a jest dość wysoki, gdyż mierzy 840 mm.

Wykonanie zaprojektowanego pojemnika jest dość łatwe, i w warunkach domowych, przy stosunkowo niewielkim wyposażeniu narzędziowym — możliwe.

Podstawowym materiałem są pręty okrągłe o średnicy 8 mm, wyko-

nane za pomocą maszyny zwanej kijarką (bywają też wytwarzane przez Pracownie Dydaktyczne Zajęć Praktyczno-Technicznych) lub pręty włkinowe o podobnej średnicy oraz kawałek grubszej sklejki lub płyty pilśniowej twardej, obrabionej wg rys. 1, i kilkanaście metrów sznurka.

Na przygotowanej płycie oznaczamy miejsca otworów, które następnie wywiercamy przy pomocy wiertarki ręcznej stołowej lub mechanicznej i wiertła o średnicy 7,8 mm. Różnica między średnicami otworów a średnicami prętów jest niezbędna, aby pręty można było ciasno w otworach osadzić.

Sznurek służy do przewiązania prętów przynajmniej w 3 miejscach (u góry w odległości 20 mm od krawędzi i dwa razy w środku) i wzajemnego ich połączenia.

Przy górnej krawędzi można dać wzmocnienie z drutu grubości 3 mm, który formujemy w kształcie prostokąta obejmującego pręty z zewnątrz (wzmocnienie należy doposażać według prętów wbitych w podstawę. Uformowany prostokąt z drutu przywiązuje się (przeplata) sznurkiem do każdego pręta (około 20 mm od górnych końców prętów) w sposób pokazany na rys. 2 a i b.

Przeplatanie drugie i trzecie (poniżej pierwszego) robimy samym sznurkiem, w sposób pokazany na rys. 3 a i b. Można również zastosować inny sposób przeplatania, byleby powiązać ze sobą pręty dość mocno i sztywno. W zaokrąglone narożniki podstawy wbijamy od spodu po jednym gwoźdźniku tak, aby przeszedł przez pręt. Zadaniem tych 4 gwoźdźników jest utrzymanie płyty dennej na określonej wysokości.

W przypadku użycia do budowy pojemnika prętów o przekroju kwadratowym (łatwiejszych do uzyskania) połączenie ich z dnem trzeba wykonać za pomocą dłuta albo piły (rys. 4). Zamiast drutu stalowego można użyć listew łączonych w narożach za pomocą gwoźdźników (rys. 5).

Józef Świecik